

taale Straffen, bliver den udsat. I mange Tilfælde gaar det saaledes til, at den paa-gældende møder hos Politiet, i mange Tilfælde indsender han Andragende til Politiet, vedlagt en Lægeattest, og hvis Politiet saa mener ikke paa egen Haand at kunne afgøre Sagen, gaar den til Justitsministeriet. Det er noget, der er sket adskillige Gange. Det er ikke nogen ny Fremgangsmaade, den er anvendt i flere Tilfælde. I hvor mange kan jeg i den korte Tid, der har været til min Raadighed siden i Formiddag, ikke oplyse; men det er sket. Det ærede Medlem spurgte, om det ikke var forbundet med stor Fare, at slige Folk kunne gaa omkring fri for Straf. Det er ikke heldigt, at det sker; men man kan nu en Gang ikke ved Anvendelse af en Straf paa et sygt Menneske gøre den til noget helt andet, end den skulde være. Det ærede Medlem spurgte, af hvilken Dato Lægeattesten er, og om der er en eller flere. Der er flere. Den sidste er af 4. Oktober 1906. Udsættelse af Straf sker i slige Tilfælde paa et Aar, saa maa der en ny Lægeattest til.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gav sig i Dag til at gentage en Række af de Bemærkninger og Insinuationer, der tidligere ere komne frem, og søgte at uddybe dem ved at fremkomme med en Række ny Insinuationer.

Det ærede Medlem udtalte sig ret udførligt om det Brev, som det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) havde skrevet i 1895 til Redaktør Opffer i Køge, og vilde vide, hvilke andre Forhandlinger der muligvis havde været førte, den Gang jeg blev opstillet som Rigsdagskandidat i 1892. Jeg skal derom sige, at der er intet forhandlet, som ikke er kommet fuldt ud offentligt frem, og jeg henviser det ærede Medlem dertil. Naar det ærede Medlem i Forbindelse dermed kom med en længere Udvikling af min tidligere politiske Stilling, skal jeg forskaane det høje Ting for en Omtale deraf ved denne Lejlighed. Jeg kan maaske en anden Gang komme tilbage til at gøre en Imødegaaelse deraf, men jeg finder, det ligger ganske udenfor Forhandlingen, og det er jo ogsaa Ting, som jeg oftere har haft Lejlighed til at udtale mig offentligt om. Det ærede Medlems Fremstilling var ogsaa, saaledes som hans Fremstilling altid plejer, ganske forkert og urigtig.

Det ærede Medlem talte derefter igen om Forholdene i Jægersborggade. Han var aabenbart meget ked af, at jeg havde faaet

mine udlagte Penge tilbage, han haabede i alt Fald, at der maatte have været noget Rentetab, og mente, at der var sket et stort Tab. Ja, jeg har udtalt mig tilstrækkeligt derom og kan ikke give det ærede Medlem nogen som helst Trøst.

Naar det ærede Medlem sagde, at i Aaret 1905 imødegik jeg ikke alt det, der stod i „Social-Demokraten“ om de store Tab, som vare blevne lidte, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at skulde jeg tage mig paa at imødegaa alt, hvad der staar om mig i „Social-Demokraten“, fik jeg rigtignok noget at bestille. Men det ærede Medlem indrømmede jo, at Bygningerne i disse Ejendomme ere blevne af-folkede. Han vilde gøre gældende, at der ingen hemmelig Forening havde været i den Henseende, men der overfor vil jeg henvise til, hvad jeg har udtalt, og som det ærede Medlem ikke kunde modsige, at der er praet offentligt deraf i Bladet „Social-Demokraten“.

Det ærede Medlem talte derefter om Sagfører Mandal-Bertelsen og sagde, at den Reklame, Bladene gøre for hans Forretning, kan kun virke, hvis Folk ikke tro paa min Erklæring. Men naar de to Blade, jeg nævnte, Aar ud og Aar ind og Dag ud og Dag ind, blive ved at fortælle, at Forholdet er det, at naar man blot gaar til Mandal-Bertelsen, faar man sin Sag bevilget i Justitsministeriet, saa er det jo ganske rimeligt, at en saadan stadig Paa-virkning virker stærkere end min en Gang for alle udstedte Erklæring om dette Forhold, som mange Folk maaske ikke kende og maaske have glemt, og maaske tænke mange saa, at naar man kan blive ved, saa maa der være noget om det. Nu vilde det ærede Medlem med sine Udtalelser i Formiddag anføre nogle Eksempler. Han sagde, at i Vinter var der en Frue, som fik Skilsmisse under meget vanskelige Forhold. Hun søgte mig, fik Afslag, gik saa til Mandal-Bertelsen og fik Bevillingen inden 14 Dage. Jeg ved ikke, hvilket Forhold det ærede Medlem sigtede til, der er jo saadan en Vrimmel af Skilsmissesager, at jeg umuligt uden at høre noget nærmere kan faa fat i Sagen og faa den undersøgt. Jeg skal sige, at det hændte jo meget ofte, at der kommer Folk op til mig i den Slags Sager og give deres Fremstilling, og at jeg paa denne Fremstilling maa svare, at der ikke foreligger nogen Grund til Skilsmisse, at de derefter gaa til en Sagfører, og at denne ved at eksaminere dem faar at vide, at der alligevel netop foreligger en lovmæssig og